

Ayna

– yagmur-kilic · 26 Kasım 2010

Duru ve sessizliğe gömülü bir gecede balkonun ışığı yanıyor. Uykum gelmedi, sanki sabahın dördünden bu yana ayakta olan ben değilmişim gibi. Pencereyi açtım. Derin bir nefesle yaşamakta olduğumu hissettim. Burnuma yanık kokusu geldi. Pek azdı duman ama havayı derinden soluyunca genzim biraz yanmıştı. İlkbaharda bile sobasını yakıp, geceyi közlerin başına geçiren insanlar var demek.

Evimizin manzarası, tüm şehri olmasa da belirli bir bölgeyi kapsamına dâhil ediyor; Bitişik evler, sokak lambaları, merkeze inen damar yollar, spor sahası, haliç boyunca uzayan cadde neredeyse ayağımızın altında. Birden, gökyüzünde, gri bulut kümelerinin ardınca gizlenen ayın bembeyaz ışıltısı, yürüyen bulutların ardında 'gece-gündüz' oynamaya başladı. Dolunay, bir yok oluyor, bir ortaya çıkıyordu; tüm pırıltısıyla göz kırpyordu adeta. Sonra korkmaya başladım. Bu gri bulutlar, git gide pencereye yanaşıyordu. Ay, kayboluyor, sonra gökyüzünde tekrar beliriyordu. Kara bir gölge, gri bir bulut, siyah, simsiyah kümeler bu tepeye, odamın camına pek yakındı. Daha dikkatlice baktığım bu gölgeler yürüyordu. Yüzüme değmek üzereyken pencereyi kapattım. Evdeki herkes uyuyordu. Biraz takırtı yaptım, kimse uyanmadı. Dolaşmaya başladım. Önce su içtim sonra da elma yıkadım. Ama yemedim. Doğrusu, yeşil ve ekşi görünmüyordu. Kırmızı ve sarı elmalar vardı sepette. Yıkadığımı da onun içine attım. Diğer oda boştu. Işığı yanıyor. Kocaman bir halı vardı yerde. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Balkonun kapısını açmak üzere olan parmaklarımı, kara bulut gölgelerine benzeyen bir şey erteletti. Ve sonra vazgeçtim.

Tekrar kendi odama gittim. Karanlıkta ama balkonun ışığı hâlâ yanıyor. Karşımda bir gölge gördüm, önce irkildim ve sonra onun da korktuğunu hissettim. Bakmayacaktım bu gölgeye, dönmeyecektim yüzümü. Hayır, burası benim odamdı ve izin vermeyecektim cirit atmasına. Ama sonra 'benim' derken, bencillik yaptığımı düşündüm 'ben bile benim değilken.' Tamam, dedim. Korkuyordum. O şey de korkmalıydı. Elimi uzattım önce, o da bana uzattı. Ne yani, eli var mıydı? Yaklaştıkça, onun da yaklaştığını ve mesafemiz azaldıkça, bana ne kadar benzediğini fark ettim. Arada tereddütle tersimi dönmeye kalksam, o da uzaklaşıyordu.

Yaklaştık. Daha çok yaklaştık. Bu, dışarıda gördüğüm, ürkütücü, gri ve hızlıca yüzüme değmek isteyen şeyden daha edepli idi. Adım adım geliyordu. Balkonun ışığı yanıyor. Yatağım hiç bozulmamıştı. Bir tahtakurusunun kulak tırmalayan gıcirtısı, geceyi tamamlıyordu. Kulaklarıma değince daha da büyüyordu bu çılgın. Aslında küçülmeliydi çünkü geceydi.

Yatağıma oturdum. Saçlarım, kırmızı güllerle kaplı pikeme değişiyordu. Onun da saçları vardı hatta benimki gibi bir pikesi bile. Sonra, kendimi gördüm. Biranda siyah gölge kaybolmuş, benim rengimi almıştı.

Halime Erva Kılıç